

“І ўпакорыцца народ Мой, які называецца імем Маім, і будуць маліцца, і шукаць аблічча Майго, і адвернуцца ад благіх шляхоў сваіх, дык Я пачую з неба, і дарую грахі іхнія, і ацялю зямлю іхнюю” (2 Кр 7, 14). У прыведзеных словах сам Бог дае канкрэтныя ўказанні і ставіць умовы, якія неабходна выканаць, каб малітва магла быць пачутая: упакорыцца, маліцца, шукаць Яго аблічча і адварнуцца ад благіх шляхоў.

†

Н

е раз у гісторыі Бібліі мы бачым, што Нябесны Айцец вельмі шануе цноту пакоры і дае адказ на малітву разам з асаблівымі ласкамі тым, хто можа пакаяцца перад Панам. Напрыклад, прарок Даніэль маліў Бога і прасіў прабачэння за грахі свайго народа, прымаючы на сябе рэзультаты і наступствы правін, якіх нават не здзяйсняў. Прарок выдатна разумеў, што не зграшыў, як браты, не таму, што быў лепшы ці больш дасканалы, а таму, што Пан сваёй ласкай абараняў яго ад падзення. Молячыся, святы Даніэль не абвінавачваў нікога ў здзейсненых грахах і не ўзвышаўся з-за сваёй бязгрэшнасці. Наадварот, ён браў на сябе поўную адказнасць, каяўся і прыніжаў сябе перад Богам праз пост. Адмаўляў сабе ў смачных стравах і мясе, не піў віна (параўн. Дан 10, 3).

У такім стане заставаўся больш за 3 тыдні, пакуль на 24-ты дзень не атрымаў адказ на свае малітвы: убачыў анёла Габрыэля – пасланніка Усявышняга. “Не бойся, Даніэль; з першага дня, як ты прыхіліў сваё сэрца, каб дасягнуць разумення і ўпакорыцца перад Богам тваім, словы твае пачуты, і я прыйшоў дзеля слоў тваіх!” (Дан 10, 12).

З гэтай гісторыі мы робім выснову, што свабоднае і добраахвотнае прыніжэнне перад Валадаром Нябёс падабаецца Яму, кранае Яго сэрца і схіляе Яго вуха да выслухавання нашых просьбаў. Бог пасылае таму, хто просіць, свайго анёла, які прыносіць адказ на заклік і абараняе ад нападаў д’ябла.

Малітва “Ойча наш” з’яўляецца ўзорам правільнай формы адносін з Богам.

Напэўна, у розных жыццёвых сітуацыях мы асабіста дасведчылі, наколькі агідным можа быць самаўпэўнены чалавек, які ўзвышае сябе над іншымі, падкрэслівае ўласную значнасць і прыпісвае сабе вялікія заслугі. Невыпадкава народная мудрасць сфарміравала выслоўе “пыха ў пекла спіхвае”, бо пры такіх ганарыстых паводзінах можна заўважыць нават дэманічнае ўздзеянне.

Калі мы, людзі, адчувальныя да праяўленняў самаўпэўненасці і маніі велічы бліжніх, то можна ўявіць, наколькі больш чалавечая фанабэрыя раніць чуйнае сэрца Бога.

Св. Якуб пацвярджае гэта ў Святым Пісанні: “Бог супраціўляецца ганарыстым, а пакорным дае ласку. Таму пакарыцеся Богу, а супраціўляючыся д’яблу, і ён уцячэ ад вас. Наблізьцеся да Бога – і Ён наблізіцца да вас. Ачысціце рукі, грэшнікі, і асвяціце сэрцы, крывадушнікі. Смукнуце, плачце і галасіце.

Няхай смех ваш абярнецца ў плач, а радасць – у сум. Прынізьцеся перад Панам – і Ён узвысіць вас” (Як 4, 6–10).

Такім чынам, становячыся на малітву, трэба браць прыклад з прарока Даніэля. Апануцца ў адзенне пакоры і пакаяння, якое змякчае сэрца і рыхтуе яго да прыняцця Божай волі. Прызнаць сваю мізэрнасць, бездапаможнасць і абмежаванасць перад бясконцай веліччу і моцай Бога.

Суд належыць не людзям, а Богу.

Як слабыя істоты мы не годныя набліжацца да Творцы і прасіць чаго-небудзь, абাপіраючыся на ўласныя заслугі. Усё, што маем – прыгажосць, таленты, здольнасці, дасягненні і поспехі – паходзіць ад Нябеснага Айца і з’яўляецца асаблівай ласкай, дадзенай нам для Яго хвалы. Аднак яна можа быць забрана з-за нашага гонару альбо непаслушэнства. Па гэтай прычыне нельга ўзвышацца, абвінавачваць іншых ці не прабачаць бліжняму, што таксама з’яўляецца праяўленнем пыхі.

Калі мы просім аб нечым у Бога, а ў сваім сэрцы абвінавачваем кагосьці, то непазбежна сцягваем на сябе суд Найвышэйшага і рызыкуем апынуцца ў падобнай сітуацыі. Нават калі бліжні вінаваты перад намі, варта аддаць гэта Богу і пакорна дараваць, разумеючы, што чалавек не меў ласкі пазнання Езуса. У малітве “Ойча наш” мы просім Бога: “Прабач нам грахі нашыя”, – абавязваючыся ўмовай: “як і мы прабачаем вінаватым нашым”. Толькі выконваючы гэтае патрабаванне, можам быць упэўнены, што наша малітва будзе выслухана.

□□□ **Працяг будзе.**